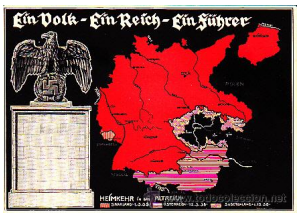
Κυριακή μεσημέρι. Μετά από ένα χειρωνακτικά κοπιώδες πρωινό, όπου έγινε μια απόπειρα να συμμαζευτούν όλα όσα δεν προλαβαίνουν να γίνουν τις υπόλοιπες (έξι) εργάσιμες, χάζευα ένα ντοκυμαντέρ στο National Geographic. Ένα θέμα με λίγα, πιά, άγνωστα στοιχεία, για το πως ο Αδόλφος ανέβηκε στην εξουσία, πως ξεπάστρεψε τον Ernst Röhm και λοιπά. Πολύ ενδιαφέρον, καθότι χρωματιστό και με κάποια ηχητικά εφέ

Ακολούθως και ψάχνοντας διάφορα στο διαδίκτυο, «έπεσα» πάνω σε δύο Γερμανικές επετείους. Το «πραξικόπημα της μπυραρίας», την αποτυχημένη, δηλαδή, απόπειρα πραξικοπήματος του Αδόλφου στις 8 Νοεμβρίου 1923 στο Μόναχο.

Μόλις 15 χρόνια και μια μέρα αργότερα στις 9 Νοεμβρίου του 1938, ο ίδιος άνθρωπος θα σπρώξει ακόμα πιο βαθιά τη χώρα του πίσω από την κουρτίνα του ολοκληρωτισμού, της παραφροσύνης και της βίας. Ήταν η περίφημη «νύκτα των κρυστάλλων» (Kristallnacht) κατά την οποία εκδηλώθηκε ένας αιματηρός, ανηλεής διωγμός ενάντια σε οτιδήποτε εβραϊκό. Το όνομα, το οφείλει στη θράυση κρυστάλλινων βιτρινών,
7.000, περίπου,
εβραϊκών καταστημάτων.

Η τελική λύση είχε δρομολογηθεί, το Ολοκαύτωμα ήταν προ των θυρών. Σε λίγα χρόνια 60 εκατομμύρια άνθρωποι θα έχαναν βίαια τη ζωή τους στη δίνη του δευτέρου Μεγάλου πολέμου του εικοστού αιώνα, απότοκο ενός λαού, μιας αυτοκρατορίας, ενός ηγέτη, (Ein Volk, Ein Reich, ein Fuhrer) για να θυμηθούμε...

Μετά από όλο αυτό το τηλεοπτικό και ιστορικό σφυροκόπημα, αναρωτιόμουν τι θα μπορούσε να ήταν εκείνο, που θα με έκανε να δω έτσι με μια θετική αύρα οτιδήποτε Γερμανικό, των αυτοκινήτων, ίσως, εξαιρουμένων.

Λίγο νωρίτερα είχα επισημάνει στην «Καθημερινή» της 8ης Νοεμβρίου μια επιστολή του

καθηγητή Κλασσικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο

Ο κ. πρέσβης

Κύρια διευθυντά

Ο υπουργός Εξωτερικών Ευάγγελος Βενιζέλος διάρκεια τον Γιώργο Χατζημιχάκη πρέσβη σε Προσωπικοτήτων. Στην πρώτη συνάντηση με τον νέο πρέσβη, ο κ. Βενιζέλου του έπλεξε το εγκώμιο: «Ο κ. Χατζημιχάκης είναι ένας εξαιρετικά έμπειρος και Ευρωπαίος πολιτικός που διάνοιξε μία εντυπωσιακή διαδρομή στα γερμανικά πολιτικά πράγματα και εκπροσώπησε επί χρόνια τη Γερμανία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Βεβαίως, τώρα δροστηριοποιείται στην ελληνική δημόσια ζωή. Είχε όμως το θάρρος, πριν από λίγες μέρες, να αντιπαρατεθεί στην πρόκληση της κυβέρνησης για συστράτευση όλων των εθνικών δυνάμεων [...]».

Ο κ. Βενιζέλος παρελκύει βέβαια να αναφέρει ότι τον Ιούλιο του 2011 το Πανεπιστήμιο της Βόννης του απονέμει τον τίτλο του διδάκτορα με την αιτιολογία της εκτεταμένης λογοκλοπής. Σύμφωνα με το περιοδικό Der Spiegel, ύστερα από διαδικασία αρκετών εβδομάδων, η εξεταστική επιτροπή του Πανεπιστημίου της Βόννης αποφάσισε ομόφωνα την αφαίρεση του τίτλου του διδάκτορα από τον Γ. Χατζημιχάκη. Η εκτίμησή της ήταν πως «σε πολλά σημεία» έκανε χρήση κειμένων άλλων συγγραφέων χωρίς να το δηλώνει (der Politiker habe «in zahlreichen Fällen» Texte anderer Autoren nicht gekennzeichnet) και πως «περισσότερο από το μισό» της διδακτορικής εργασίας του ήταν προϊόν λογοκλοπής («Mehr als die Hälfte» des Textes der Chatzimarkakis Dissertation stamme aus fremden Federn). Σύμφωνα με άλλες πηγές, στις 22 Μαρτίου 2012 δωματίφηο της Κολωνίας, στο οποίο προσέφυγε ο κ. Χατζημαρκάκης, δικαίωσε απολύτως το Πανεπιστήμιο της Βόννης.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΣΧΑΛΗΣ
Καθηγητής Κλασσικής Φιλολογίας/ Πανεπιστήμιο Κρήτης

της Κρήτης Μιχαήλ Πασχάλη, προσώπου αγνώστου σε μένα, ο οποίος έθιξε ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα, με μάλλον διακριτικό και οπωσδήποτε νηφάλιο τρόπο.

Παραθέτω (αριστερά) την επιστολή:

Ακολούθως, επειδή οι γνώσεις μου για τα θέματα αυτά είναι πολύ φτωχές, απευθύνθηκα σε φίλο που συνδυάζει δύο χαρακτηριστικά, εξαιρετικά βοηθητικά για την περίπτωση. Έχει πάρει, προ δεκαετιών, το διδακτορικό του στη Γερμανία και παράλληλα, τον χαρακτηρίζει βαθιά εντιμότητα.

Εννοείται ότι γνώριζε το θέμα, ότι τον είχε απασχολήσει και ευθύς αμέσως, κατέθεσε εγγράφως την άποψή του:

«Η διδακτορική διατριβή στην Γερμανία, (όσο είμαι σε θέση να γνωρίζω λόγω προσωπικής εμπειρίας - ευτυχώς όχι με τον περιγραφόμενο στο άρθρο τρόπο) πρέπει να είναι πρωτότυπη και να περιέχει ορισμένες "πρωτογενείς" σκέψεις/λύσεις/προτάσεις.

Επιτρέπεται η παράθεση προτάσεων/αποσπασμάτων/σκέψεων (ακόμα και μακροσκελών) άλλων συγγραφέων (zitieren εξ ού και τσιτάτο) αρκεί να παρατίθεται ακριβώς η "πηγή".

Υπάρχουν άλλωστε σκέψεις/απόψεις που εκ των πραγμάτων δεν μπορούν να ΄ξαναδημιουργηθούν" απλώς αποτελούν βάσεις για τις επόμενες.

Αν δεν παρατεθεί η πηγή, θεωρείται ότι η αποτυπωμένη άποψη είναι πρωτότυπη (προέρχεται από τον συγγραφέα). Αν αποκαλυφθεί ότι δεν είναι, τότε είναι προϊόν "λογοκλοπής" - ίσως η προσφορότερη έκφραση είναι "κλοπή προϊόντος σκέψης". Και επιβάλλονται κυρώσεις. Μάλιστα υπάρχει και σχετική ιστοσελίδα, όπου ελέγχεται όχι μόνο το εάν αλλά και το σε πόση έκταση διατριβές έχουν "αντιγραφεί".

Με αφορμή την υπόθεση του πρώην Γερμανού Υπουργού Αμύνης (και πρώην φερέλπιδος πολιτικού και πιθανού διαδόχου της Μέρκελ) κ. Τσου Γκούτενμπεργκ, ο οποίος και τελικά οδηγήθηκε σε παραίτηση μετά την αποκάλυψη ότι είχε

αντιγράψει μεγάλο μέρος της διατριβής του (επαναλαμβάνω το μείζον δεν είναι η καθεαυτή αντιγραφή αλλά η μη παράθεση της "πηγής") δημιουργήθηκε στην Γερμανία ένα ¨κύμα¨ ελέγχου διδακτορικών διατριβών προσωπικοτήτων. Είχα παρακολουθήσει την υπόθεση και μου δημιουργήθηκαν πολύ άσχημα συναισθήματα όταν στην πρώτη δεκάδα παριλαμβάνονταν 3 ή 4 Ελληνες (από ότι θυμάμαι και της κ. Μαργαρίτας Μαθιοπούλου) αλλά και του κ. Χατζημαρκάκη, Γερμανού Ευρωβουλευτή των Φιλελευθέρων.

Τελικά μετά την αποκάλυψη παραιτήθηκε (θα έλεγα αποπέμφθηκε) και γύρισε στην Ελλαδα όπου ίδρυσε κόμμα (!). Λίγοι γνώριζαν το γερμανικό "παρελθόν" του, περισσότεροι τον ψήφισαν…(πήρε 2-3% αν θυμάμαι καλώς. Και τώρα "πρέσβυς" (εκπρόσωπος της Ελλάδας!) εκ προσωπικοτήτων με αντικείμενο ευρωπαικές επαφές, και αποτέλεσμα " συστράτευσης εθνικών δυνάμεων".

Θεωρώ ότι παντού υπάρχουν "αντιγραφείς/λογοκλέφτες" που κατέχουν δημόσια αξιώματα. Ο κανόνας όμως είναι ότι αν αποκαλυφθούν υφίστανται τις συνέπειες/κυρώσεις ή -εν πάση περιπτώσει, στην έσχατη περίπτωση- δεν αναρριχώνται ακόμα ψηλότερα .

Η σειρά αυτή ανατρέπεται εντελώς στην Ελλάδα στην προκείμενη περίπτωση:

Ο "λογοκλέφτης" απέκτησε δημόσιο αξίωμα και δη τιμητικό, μετά την αποκάλυψη

της λογοκλοπής!»

Έχω την βεβαιότητα, ότι ο καταθέτων την άποψη του καλός φίλος, όπως εξάλλου και εγώ, δεν έχουμε τίποτα προσωπικό με τον προσφάτως ανακηρυχθέντα πρέσβη εκ Προσωπικοτήτων. Ούτε καν τον γνωρίζουμε τον άνθρωπο.

Η κριτική υφίσταται στις επιλογές του Υπουργού, του υπουργείου και των επιτελών του. Ένα θέμα προκύπτει για το πώς έγινε η επιλογή. Αν δηλαδή υπήρξε ένα είδος πολιτικής σκοπιμότητας που την επέβαλε ή αν ήταν αντικείμενο επιπολαιότητας. Δεν ξέρω τι είναι χειρότερο.

Όπως και να έχει, μόλις είχα ανακαλύψει, μετά πόνου ψυχής, κάτι που θα μπορεί ένας Έλληνας να ζηλέψει από το Γερμανικό modus vivendi. Αναφέρομαι στον τρόπο με τον οποίο κινείται ο δημόσιος βίος, ανεξάρτητα από την προσωπικότητα ή την δημοφιλία του όποιου, ολισθήσαντα ή κατηγορούμενου. Κλασσικό παράδειγμα η κατ' ουσίαν καταστροφή της πολιτικής καριέρας του ελπιδοφόρου
Τσου Γκούτενμπεργκ. Αντίθετα στον τόπο μας, το ίδιο ακριβώς ατόπημα, αποτέλεσε διαβατήριο για ένα τιμητικό Δημόσιο αξίωμα.

Συγγνώμην, αλλά αυτή τη Γερμανική, αυστηρή ή έστω τιμωρητική στάση τη θεωρώ σαφώς πιο έντιμη, πιο δίκαιη και πιο γενναία. Ειδικά αν φθάνει έως την κορφή της εξουσίας.

Για να κλείσουμε δε το τριήμερο (8 -10), των αναμνήσεων του Νοεμβρίου που αφορούν την Γερμανία ας θυμηθούμε την πτώση του τείχους, 28 χρόνια μετά την ανέγερση του και 86 ανθρώπινα θύματα. Ήταν Πέμπτη προς Παρασκευή 9 προς 10 Νοεμβρίου του '89. Παρήλθε ήδη ένα τέταρτο του αιώνα από τότε....

